

Nr 461.

Av herr **Olsson** i Högby m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 244, med förslag till lag om ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet m. m.

I Kungl. Maj:ts proposition nr 244 föreslås ändring i vissa delar av lagen den 23 oktober 1891 angående väghållningsbesvärets utgörande på landet. Bland de föreslagna ändringarna märkes en bestämmelse i 5 §, varigenom Konungens befallningshavande meddelas befogenhet att förordna om sammanföring av olika vägdistrikt även mot de väghållningsskyldigas önskan. Med paragrafens föreslagna ordalydelse föreligger över huvud ingen inskränkning i länsstyrelsens befogenhet i detta avseende, och ingenting hindrar, att den tvångsvisa sammanlutningen drives så långt, att ett helt län — i strid mot vad som tydligen varit avsikten — förenas i samma vägdistrikt.

Vi anse icke denna bestämmelse lyckligt formulerad och påyrka därför införande av ett kompletterande tillägg av innehåll, att Konungens befallningshavandes befogenhet i här föreliggande avseende ej må avse sammanförande av vägdistrikt i större omfattning än intill härad, i fall icke samtliga av sammanlutningen berörda vägdistrikt äro därom ense.

I 67 § 1 mom. förekommer ett stadgande, som vi icke finna vare sig lämpligt eller av behovet påkallat. Enligt vår mening kommer denna bestämmelse, som i realiteten innebär att varje för automobiltrafik upplåten väg i regel skall hållas öppen för dylik trafik året om, att utan motsvarande nytta förorsaka onödigt höga kostnader, särskilt i avlägsnare och mindre tätt befolkade bygder, där automobiltrafiken vintertid icke kan väntas bliva av särdeles betydande omfattning. Framförallt skulle detta bliva fallet i stora delar av Norrland, vilket utom onödigt tunga bördor för de väghållningsskyldiga skulle medföra, att en allt för stor del av såväl det allmänna väghållningsbidraget som automobilskattemedlen tagas i anspråk för vinterväghållningen. Det bör även betonas, att den i 65 § stadgade ploglagsindelningen troligen skulle visa sig omöjlig att tillämpa, om de i 67 § 1 mom. uppställda fordringarna i oförändrat skick fastställas.

Då det enligt vår uppfattning är tillräckligt, att större genomfartsvägar hållas öppna för automobiltrafik året runt och då det torde kunna överlätas åt länsstyrelserna att avgöra, vilka vägar som härvid böra ifrågakomma, vilja

vi yrka, att 67 § 1 mom. får den lydelse, som ifrågasattes i det inom kommunikationsdepartementet utarbetade å sid. 32 i propositionen återgivna utkastet, nämligen:

»Konungens befallningshavande övervakar, att väg vintertiden behörigen öppenhålles. Ej må det fordras, att vägen hålles fri från hinder av snö och is i större omfattning än som kräves för samfärdsel med fordon, som framföres av dragare, med mindre Konungens befallningshavande annorledes förordnat.»

Med stöd av det anförda få vi hemställa,

att riksdagen måtte vidtaga de ändringar i Kungl. Maj:ts proposition nr 244, som kunna föranledas av här ovan gjorda yrkanden,

och att vederbörande utskott måtte företaga nödiga lagtextändringar.

Stockholm den 1 april 1927.

Edvard Olsson,
Högby.

P. Persson,
Trången.

Anton Svensson,
Högsjöhult.

M. L. Petersson,
Broaryd.

Gustav Johanson
i Hallagården.

K. A. Ryberg.
